

Ministeren lægger også op til, at de færre kommuner skal være en løsning på problemet. Nu har vi i løbet af dagen snakket en hel del om, hvad der skal være dokumentation for. Jeg har forsøgt i hvert fald inden for det nordjyske igennem flere år at finde dokumentation for, at problemet med retssikkerheden, problemet med de folk, som ikke får deres ret ude i kommunerne og bliver tabt i de sociale systemer, er mindre i kommuner af en vis størrelse. Det er ikke lykkedes mig.

I det nordjyske har eksempelvis Aalborg Kommune igennem flere år ret præcis været et gennemsnit for kommunerne. Der er nogle små kommuner, hvor det er helt galt, der er nogle små kommuner, hvor det er godt. Uanset hvor meget jeg har ledt efter, at lige præcis kommunens størrelse skulle være en grund til, at sagsbehandlingen blev bedre, kan jeg ikke finde nogen som helst sammenhæng.

Så kommer der også fra forskellig side argumenter om, at det her kan man ikke have, fordi det fortsat skal være gratis at klage i det sociale system. Så vil jeg bare sige: Prøv lige at læse forslaget. Forslaget her handler jo ikke om at ændre strukturerne; forslaget her er alene et spørgsmål om at skulle hjælpe nogle af de mennesker, som er kommet i klemme. De mere grundlæggende ting, nemlig om der er nogle problemer – det mener jeg sådan set der er – burde man jo henlægge til en retssikkerhedskommission at få set på. Men som sagt er det ikke en del af det her forslag.

Når nu vi ser på tallene, er de eneste tal, jeg har fået på landsplan, tal om sygedagpenge. De er fra 2004, hvor vi i Nordjylland, hvilket også står i beslutningsforslaget, var kommet op på de her 46 pct. af klagerne, som fik helt eller delvis medhold i de sociale nævn. Der var tallet på landsplan 34 pct.

Hvis man ser på samtlige sager i Nordjylland, kan jeg også sige, at når det kommer op nu, er det jo, bl.a. fordi antallet af mennesker, der kommer i klemme, er stigende. Det gælder ikke kun på sygedagpengeområdet, det gælder helt generelt. Det er altså spørgsmål om hjemmehjælp, spørgsmål om hjælp til forskellige handicap, spørgsmål om hjælp i forhold til førtidspension, spørgsmål om hjælp i forhold til revalidering, kontanthjælp osv. Det er helt generelt på det sociale område, at nogle mennesker er kommet i klemme.

Jeg vil også godt have lov til, netop fordi der er sådan en løs snak om, at det sikkert går, at

komme med nogle konkrete eksempler på nogle konkrete mennesker, som faktisk er kommet i klemme i det system, som vi har i dag.

Jeg kender en dame, som i efteråret 2004 fik stoppet sine sygedagpenge. Hun klagede over det og fik af det sociale nævn medhold i, at kommunen ikke havde gjort sit arbejde ordentligt, sagen blev hjemvist. Kommunen gjorde ikke rigtig mere ved det, så hun klagede igen, og det sociale nævn fastholdt det, de sagde første gang, nemlig at det selvfølgelig var forkert. Nu ligger kommunen så igen med en sag, som den ikke har truffet afgørelse om. Der er altså en dame, som siden efteråret 2004 har været uden forsørgelse, men ikke har fået nogen afgørelse i sin sag.

Kl. 14.50

Det er klart, at der er nogle økonomiske problemer, der følger af pludselig at være uden forsørgelse. Hvad gør sådan et menneske? Jamen man burde i det mindste kunne stille en advokat til rådighed for de mennesker, som gang på gang klager og får ret i det sociale nævn, men hvor kommunen ikke vil gøre noget ved det. Det er fuldstændig frustrerende, det er fuldstændig håbløst, at sådan et menneske er fanget i det her system uden at kunne få sin ret, og som kommer til at stå uden forsørgelse. Det er en umenneskelig behandling.

Jeg vil også, som jeg kort fik nævnt til ministeren indledningsvis, nævne en anden sag, hvor et menneske får stoppet sine sygedagpenge – helt uberettiget, for hun ville gerne have haft et fleksjob. Så siger kommunen til hende, da hun står der frustreret og siger, at hun ikke kan klare det økonomisk: Jamen du kan få forlænget sygedagpengene, hvis du ansøger om en førtidspension på det foreliggende grundlag.

Det gør damen så, og da afgørelsen kommer de her par måneder efter, er det en ganske korrekt afgørelse, der siger, at hun ikke er berettiget til førtidspension. Så klager hun. Der går i alt et halvt års tid, før det sociale nævn træffer en afgørelse om, at hun selvfølgelig ikke har ret til den her førtidspension, som hun egentlig aldrig har ønsket.

Men samtidig siger nævnet selvfølgelig, at hun ikke har klaget rettidigt over stoppet for sygedagpenge. Jamen det her menneske står uden forsørgelse i et halvt år, alene fordi hun ikke har fået det rigtige råd på det rigtige tidspunkt. Er det en retstilstand, vi gerne vil leve med i Danmark? I SF synes vi det selvfølgelig ikke.